

Concurs național *Vânătoarea de lectură în bibliotecă*

Ediția a IV-a. An școlar 2024-2025

– Etapa pe școală –

MESAJ NR. 1

Așa spune povestea în care nimeni nu mai crede, dar pe care toți o pomenesc, ca multe născociri de pe vremea basmelor.

Iar directorul Circului Struțki, om de afaceri și lacom de câștig, adunase și el din nou felurite făpturi ale pământului în Arca lui. Le-a închis în cuști și le poartă din oraș în oraș și din țară în țară, ca să arate spectatorilor câte minuni sunt pe lume. Și aceste minunii se pot vedea cu prețul unor bilete de intrare cât mai scumpe. (...)

Mulțimea trece de la o cușcă cu gratii la cealaltă. Se miră și citește tăblițele unde stă scris numele animalului, țara de unde a fost prins și adus, vârsta și câteodată obiceiurile lui, în câteva cuvinte.

Sunt animale înfricoșătoare, încăpățanate și fără istețime, care nu pot să învețe nimic. Așa e rinocerul cel urât, cu un colț în rât și cu ochii mici ca doi nasturi. Așa e hipopotamul cu capul mare ca un geamantan și cu pielea lucioasă și roză. Stă aproape tot timpul în apă. Nu pricepe nimic. Chiar după cap și după privire se vede cât e de tâmp. Mai sunt și crocodilii neclintii, pe care i-ai crede morți și împăiați, dacă n-ai prinde de veste cum te urmăresc cu ochii lor mărunți, cenușii și vii. Tot așa broaștele țestoase, care par bolovani mari culeși de pe marginea unui râu. Deodată bolovanul scoate un cap subțire de șarpe și patru labe: începe să umble și ronțăie o frunză de salată verde. Șerpii dorm toropiți de căldură. Câte unul cască, și limba neagră, despărțită în două, țâșnește ca două săgeți. Pentru girafă e o cușcă înaltă, fără acoperiș. De acolo privește de sus în pălăriile trecătorilor, cu un cap care pare înfipt într-un par de mesteacăn. Cămilele clipec somnoroase, cu buza de jos spânzurând. Vin când le chemi și se lasă păcălite. Struțul, cel puțin, înghite nasturi și cuie cu toptanul. Poate a făcut în burtă un mic magazin de unde se pot cumpăra o sută și unu de felurite articole: chei, cătărămi; șuruburi și ace de păr. Pantera neagră se plimbă de dimineață până seara, făcând înconjurul cuștii fără să se oprească. Nu privește pe nimeni. Din când în când, din mers, împinge cu botul o gratie. Își închipuie că s-a întâmplat o minune și gratia s-a desprins singură să-i dea drumul. Dar minunea nu se întâmplă niciodată și pantera își urmează drumul e rotund, mereu, mereu, până ce amețești și tu, cel care privești. Mai sunt și felurite alte dihanii care de care mai caraghioase. Porcul cu țepi și cu botul lung numit furnicarul, sau ornitorincul cu bot de rață.

Cât despre papagali, să nu mai vorbim.! Vorbesc ei!... vorbesc în felurite limbi necunoscute, după țările de unde au fost prinși și trimiși.

Veselia cea mai mare e însă în jurul cuștilor cu maimuțe. Au obrazul zbârcit, de babă, și mâini năpârlite în palmă. Cu dânsule nu ți se urăște și n-ai când să caști de plictiseală. Dacă-i bâlci, bâlci să fie! Și o țin tot în năzbâții, chiar ca la bâlci. Se agață de gratii și întind mâna să cerșească. Una știe să sfarme aluna în dinți și să curețe coaja; alta, dacă încerci s-o păcălești cu un nasture de la palton, ți-l

aruncă în cap și te face de ocară lumii. Cealaltă se schimonosește la mulțime, și a patra a învățat să se uite în oglindă. Mai sunt și din cele care se scobesc în dinți și cer să le dai un pieptăne ca să-și facă frizura cum au văzut la dresorul de lei. (...)

Dar gorila e totdeauna tristă. Mănâncă bananele și portocalele încet, zvârlind coaja, cu gândul în altă parte. Poate gândul ei e la pădurea unde s-a născut și pe care n-are s-o mai vadă niciodată. În ală parte sunt cuștile cu animale dresate care joacă la circ: leii și tigrii, elefanții și câinii, zebra și chiar șerpilor care ridică gâtul și se leagănă după tactul muzicii când le cântă din fluier indianul cu turban.

Cuștile acestea sunt mai mari și mai largi. Câteodată nici nu e voie să se apropie publicul, ca să nu le ostenească și să le întărate înainte de reprezentație.